

‘A woman under stress is
not immediately
concerned with finding
solutions to her
problems but rather
seeks relief by expressing
herself and being
understood.’

John Grey

American Author

‘Wij mensen hebben talloze
gedachten en gevoelens
waar we mee worstelen
en die we onbesproken laten.
Het voelt als mijn roeping
om anderen te helpen
deze verhalen te delen
met de mensen
die voor hen belangrijk zijn,
zodat anderen hen beter begrijpen
en zichzelf de opluchting en vrijheid
kunnen ervaren.’

Marieke Proper

Marieke Proper is auteur van:

Hulp In Zicht (2013) - Een zelfhulp boek voor naasten en familieleden van een dierbare met een verslaving of psychische problemen.

Red Je Relatie (2018) - Een praktisch werkboek voor partners met relatieproblemen.

In De Ban Van De Tweelingziel – 2018 (Roman)

Madelin staat wat onwennig aan haar gin tonic te nippen. Ze voelt zich een vreemde eend tussen haar oude vriendinnen. Twee jaar geleden was Ibiza nog haar thuis geweest en droeg ze lage heupbroeken met wijde pijpen, leefde ze zorgeloos en ging ze nachtenlang op ‘tournee’ langs leuke feestjes met onder haar arm een camera om al haar avonturen vast te leggen. Nu staat ze hier als een echt Gooisch meisje met leren paardrijlaarzen, een strakke zwarte broek met een glimmende top en valt ze helemaal uit de toon tussen haar hippie vriendinnen. Het lukt haar niet meer om net als hen op te gaan in de muziek en zwevend door het leven te gaan. Ze voelt dat ze is gegroeid, haar leven heeft een heel andere betekenis gekregen. Ze heeft nu een doel en weet zeker dat ze iets groots gaat bereiken. Ze wil echt iemand zijn en niet meer zomaar haar tijd verdoen. Ze heeft het roken van jointjes afgezworen en wil niet eens meer terug naar het vrije gevoel dat het eiland haar ooit gaf. Ze is er zelfs bang voor geworden. Stel je voor dat ze weer een terugval krijgt. Madelin kijkt op haar telefoon om te zien hoe laat het is. Over iets minder dan een half uur slaat de klok twaalf uur en begint er een heel nieuw jaar. Haar beste jaar ooit! Een jaar waarin ze mooie dingen gaat ondernemen. Ze gaat films produceren en ze zal beroemd worden. Maar dat is later.

Nu staat ze in Bambuddha en moet ze haar plannen noodgedwongen loslaten.

Het is niet erg druk in de bar. Het restaurant daarentegen zit propvol met families en vrienden die aan lange tafels hun desserts eten, uitbundig lachen en luidruchtig door elkaar heen praten. De flessen champagne worden vlak voor twaalfen in grote getalen aangerukt. Bij het zien van al die saamhorigheid voelt Madelin zich klein en eenzaam worden. Nu beseft ze meer dan ooit hoe weinig familie ze zelf heeft. Haar gedachten dwalen af naar haar beste vriendin Veronique. Ze is stom geweest en mist haar, ze had haar natuurlijk mee moeten nemen naar het eiland. Samen hadden ze zo veel meer lol kunnen hebben.

Veronique is al jaren haar beste vriendin en heeft Madelin meerdere keren opgezocht in de tijd dat ze op het eiland woonde. Toen Madelin na drie jaar op het eiland te hebben gewoond terug verhuisde naar Nederland was Veronique zo blij dat ze onmiddellijk een kamer in haar huis vrijmaakte waar Madelin maar al te graag haar intrek nam. Veronique staat op dit moment waarschijnlijk op het Leidse plein in Palladium de laatste minuten van het jaar af te tellen. Wat had Madelin nu graag een toverstaf gehad, die haar linea recta naar Amsterdam zou brengen. Kennelijk moest ze nog eenmaal terugkomen om zeker te weten dat ze nu echt in Nederland thuis hoort. Ze loopt naar de bar en bestelt nog een gin tonic. Haar

vriendinnen hoeven niet te weten dat dit voorlopig haar laatste bezoek aan het eiland zal zijn. Maar als dit dan toch haar ‘afscheidsfeestje’ is, kan ze er maar beter het beste van maken. Ze zet haar mond aan het glas en drinkt het tweede glas van de avond zo snel mogelijk leeg. Ze wil zich goed voelen en de alcohol gaat haar daarbij helpen.

In een hoekje staan twee mannen. ‘Vast en zeker Duitsers. Dat zie je meteen.’ Ze sluipt weg bij haar vriendinnen, loopt op één van de mannen af en begint als een echte toerist in het Engels boven de muziek uit de schreeuwen. ‘Where are you from?’ Madelin is inmiddels over haar onzekerheid heen en krijgt weer praatjes.

Ondanks dat George uitlegt dat hij uit Amsterdam komt blijft Madelin stug in het Engels praten. ‘I’m from Holland too.’ Eindelijk heeft ze een soortgenoot gevonden. Een vertrouwd gevoel overvalt haar. Deze man laat ze voorlopig niet meer los en ze begint George te animeren met grapjes en grote verhalen. George heeft donker krullend haar en met zijn prachtige blauwe ogen kijkt hij Madelin indringend aan. Hij draagt een gestreepte pullover en een spijkerbroek van een duur merk, dat zie je meteen. Madelin die duidelijk oog heeft voor mooie mannen is overgegaan op haar moedertaal en George en zij ontdekken veel overeenkomsten. Ze hebben beiden hun jeugd doorgebracht aan de Loosdrechtse plassen, hebben op Ibiza gewoond en zijn er allebei het afgelopen jaar achtergekomen dat Nederland zo slecht nog niet is. De ogen van George zijn heel bijzonder, ze komen haar bekend voor. Het

is net ze alsof ze hem eerder heeft ontmoet. Madelin is iemand die de taal van het flirten perfect verstaat en de neiging heeft om snel verliefd te worden. Toch voelt deze ontmoeting anders.

Meerdere malen wordt ze van top tot teen overvallen door tintelingen in haar lijf. Zeker als hij haar kort aanraakt voelt ze de spanning oplopen. De tijd vliegt voorbij en ze heeft geen enkele keer het gevoel dat ze haar best moet doen om het gesprek op gang te houden. Ze hebben dezelfde beleving, dezelfde humor en maken elkaars zinnen feilloos af. Deze ontmoeting is meer dan bijzonder en ze lijkt zich geen seconde druk te maken over wanneer en waar ze George na deze avond weer zal zien. Ze denkt er dan ook niet aan om telefoonnummers uit te wisselen wanneer haar vriendin Maggy haar komt halen om naar een feest verderop in de heuvels te gaan. Madelin stapt in de auto en ineens overvalt haar een angstig gevoel. Wat als ze hem nooit meer zou zien?

Maggy parkeert haar oude Toyota Land Cruiser op het terrein van Aura Ibiza, waar een alternatief nieuwjaarsfeest voor de locals in volle gang is. De house muziek knalt uit de speakers en buiten schijnt een nagenoeg volle maan. Madelin staat op een podium tussen de sinaasappelbomen, zweeft mee op de beats, gooit haar armen in de lucht en voelt dat ze niet meer stabiel op haar benen staat. Toch besluit ze nog één drankje te nemen als Maggy haar een ijskoud flesje bier aanreikt. Als het op drank aankomt is ze nooit zo goed geweest in

het stellen van haar grenzen. Vanavond heeft ze een goed excuus, het is haar afscheidsfeestje. Terug op de dansvloer gooit ze alles van zich af en morst ze bier over haar broek en nieuwe laarzen. Ze vergeet Nederland, haar vriendin Veronique en George. Net als vroeger wordt ze gegrepen door de muziek, de geuren en de kleuren. Een gevoel van intense vrijheid. Plotseling wordt Madelin van achteren vastgegrepen. Het voelt spannend en vertrouwd. Ze voelt mannenhanden rondom haar middel, die ze vastpakt en samen dansen ze als een perfecte eenheid op de beats van de dj. Ze besluit zich helemaal over te geven. Wat heeft ze te verliezen. Als ze zich omdraait raken hun lippen elkaar en beginnen ze intens te zoenen. Ze heeft haar ogen al de hele tijd gesloten en werkelijk nog nooit zo lekker gezoend. Ze is licht in haar hoofd en wil dat dit nooit meer ophoudt. Misschien is het hier dan toch niet zo verkeerd.

Met bonkende hoofdpijn opent Madelin haar ogen. De gordijnen staan wagenwijd open en de zon schijnt recht in haar gezicht. Ze ligt alleen in het grote tweepersoonsbed in het huis van haar vriendin Maggy en ziet haar uitgepilde koffer in de hoek van haar ruime slaapkamer staan. Ze haalt opgelucht adem, gelukkig is ze veilig thuisgekomen. Dat is het belangrijkste. Ze probeert zich tevergeefs te herinneren hoe ze in haar bed is gekomen, maar haar hoofd doet zo'n zeer en alle herinneringen aan gisteravond zijn vooral vaag. Ze voelt dat ze haar kleren nog aanheeft en wurmt zich langzaam uit haar broek. Ze heeft

veel te veel gedronken, niet overgegeven, maar wel een vreselijke smaak in haar mond en snakt naar water. Ze baalt van zichzelf. Het is haar weer niet gelukt om maat te houden. Dan wordt haar herinnering iets scherper en ziet ze ineens de ogen van George voor zich en er verschijnt een glimlach op haar gezicht als ze denkt aan hoe hij haar vastpakte. Die indringende blik, alsof hij dwars door haar heen keek, die kus. Het verlangen dat ze zag in zijn ogen. Hoe hij voelde. Hoe hij rook. Zie je wel dat hij haar ook leuk vindt, hij is helemaal achter haar aangereden. Naast haar hoofd ligt haar telefoon en er knippert een blauw lampje. Ze heeft een nieuw voicemail bericht, besluit het af te luisteren en legt de telefoon naast zich op het matras. ‘Hey lieverd met George, we zijn nu onderweg naar Ibiza stad, we gaan nog even naar de Pascha, komen jullie ook nog?’. God zij dank, ze heeft haar telefoonnummer gegeven en nu ook het zijne. Ze schuift haar mobiel weg, zet een plastic fles water aan haar mond die ze in één teug leegdrinkt en valt daarna opgelucht in een diepe slaap, om pas om drie uur in de middag opnieuw wakker te worden.

‘Opschieten anders komen we te laat. Vergeet je tas niet!’ Beladen met twee tassen en drie kinderen loopt Madelin de deur uit. Het is iets over acht en net als iedere doordeweekse ochtend weer een hele uitdaging om alle kinderen op tijd naar school te krijgen. Ze brengt altijd eerst Sammy naar school en dan gaan Sophie en Elsa samen naar de crèche. Hoe vroeg ze ook opstaan het lukt haar nooit om zonder stress in de auto te stappen. Sammy vergeet haar gymtas, de speen van Elsa is zoek en Sophie heeft haar joggingbroek nog aan. Op het laatste moment rent Madelin weer naar boven om de speen te zoeken, een rokje te pakken en zo is er altijd wel wat. In de auto ontvangt ze een App van Jack. ‘Sophie heeft niks gedronken. Er staat nog een volle beker thee op de ontbijttafel.’

Zodra Madelin alleen in de auto zit probeert ze haar agenda in gedachten voor zich te halen. Ze is onderweg naar haar eerste afspraak met voedingsdeskundige Karen die wekelijks een blog gaat schrijven voor haar platform Kinderen Eten Alles. Ze installeert haar kleine camera op het dashboard van haar auto en begint enthousiast in de lens te vertellen over haar nieuwe samenwerking met Karen die

alles over gezonde voeding weet. Belangrijker nog, Karen weet precies hoe je gezonde dingen aantrekkelijker kunt maken voor kinderen zonder gezonde eetlust. Madelin haar favoriete onderwerp. Ze verheugt zich erop om de verkregen inzichten van Karen te delen met haar fans. ‘Karen gaat ons straks gelijk wat voorbeelden laten zien van een aantrekkelijke courgette en een wortelijsje. Ik ben razend benieuwd.’

Madelin helpt via haar online platform maandelijks zo’n honderdduizend ouders van kinderen met eetproblemen. Geen boulimia of andere zware onderwerpen, maar vooral peuters en kleuters die met een dichtgeknepen mond aan tafel zitten zodra hun dagelijkse prakje verschijnt. Ze geeft deze radeloze ouders tips, adviezen en deelt voorbeelden aan de hand van video’s die ze thuis opneemt. Ze is vooral mateloos populair onder haar fans omdat ze het brengt met humor en zonder wijzende vinger naar de ouders. Er staan inmiddels ook zo’n tweehonderd speciale kleuter video’s op haar YouTubekanaal, met gezonde kindermenu’s die de ouders op kunnen zetten tijdens het eten, want - Ziet eten, doet eten! - is haar motto. Zo filmt ze al twee jaar haar eigen kinderen, terwijl zij hen motiveert iets nieuws te proberen. En vooral deze homevideo’s hebben ervoor gezorgd dat de groei van haar views enorm is toegenomen in de afgelopen twee jaar. Ouders zijn dolenthousiast over haar methode om hun kinderen aan vitaminen te helpen en zien hun kroost vaak al

binnen een paar dagen meer eten door het aanstekelijke enthousiasme van Madelin. Een gat in de markt, dat allemaal begon met een radeloze moeder, haar dochter Sammy die geen hap wilde eten en haar zoektocht naar oplossingen. Madelin heeft in de loop der jaren een bijna obsessieve passie ontwikkeld voor suikervrij eten. Ze walgt van pakjes drinken, glacé koeken, m & m's en bijna van de gehele voedingsindustrie die ze gerust de suikermaffia noemt tijdens het vloggen. Ze steekt haar mening absoluut niet onder stoelen of banken. Madelin denkt biologisch, kookt biologisch, smeert biologisch en eet biologisch. Dat ouders steeds bewuster worden maakt Madelin gelukkig en haar bedrijf voelt als een echte roeping. Ze is zo blij dat ze een belangrijke bijdrage kan leveren en van haar passie haar werk heeft kunnen maken. Madelin die naast haar passie voor gezonde voeding ook een sterke fascinatie heeft ontwikkeld voor online verdienmodellen is voornemens om selfmade miljonair te worden. Ze staat aan de vooravond van haar grote succes en is trots dat ze ondanks haar drukke gezinsleven al zo ver is gekomen.

Jack zit achter zijn bureau naar de foto van zijn kinderen te kijken. Hij baalt ervan dat hij de laatste tijd zo veel weg is. Hij wil meer tijd met zijn gezin doorbrengen, zeker nu de kinderen nog klein zijn. Hij opent Google en typt de woorden casa se vende Ibiza in het zoekvenster. Er verschijnen diverse pagina's van makelaars die huizen te koop

aanbieden. Hij kiest een willekeurige uit en scrolt langs de huizen. Prachtige villa's met zwembaden en lappen grond fleuren direct zijn humeur op. Dan gaat de telefoon over. Met zijn secretaresse Stephanie heeft hij een eindeloos tijdperk van wisselende krachten doorbroken. Zij is de secretaresse waar hij jaren naar zocht. Er zijn er velen voorgegaan, maar bij Stephanie voelde hij meteen één en al toewijding. Ze werkt nu bijna twee jaar bij Jack en hij zou zich geen bedrijf meer zonder haar willen voorstellen. Ze voelt hem feilloos aan, is heel secuur en pakt hem ongevraagd werk uit handen. Daar komt nog eens bij dat ze altijd op tijd is, vier talen spreekt, er op en top verzorgd uitziet, geen problemen met overwerken heeft, vrijgezel is en voor zover hij weet nog geen kinderwens heeft. Echt de perfecte assistente. Stephanie heeft zijn naam niet goed verstaan, iets met Winter ofzo, maar hij klinkt nogal serieus. 'Hij zei iets over staal transporteren naar Ibiza.' Toeval bestaat niet. 'Verbind maar door', zegt Jack en vervolgens heeft hij een geanimeerd gesprek over de krankzinnige hoge huizenprijzen op Ibiza. De geweldige lunchzaak Es Colera op het strand van Es Cavalet en het vrije leventje aldaar waar ze hier in Nederland nog wat van kunnen leren. Hij noteert de gegevens van zijn nieuwe klant, de wensen en data. Ze maken voor de aankomende week een afspraak om nader kennis te maken op zijn kantoor en de zakelijkheden verder door te spreken. Jack hangt enigszins verbouwereerd op. Hij heeft over de hele wereld staal geleverd, maar Ibiza en handel drijven is voor Jack compleet nieuw.

Dit biedt een nieuw perspectief! Hij voelde ook meteen een klik met deze man en denkt die dag nog regelmatig aan het bijzondere telefoontje.

Het feit dat hij volgende maand vijfenveertig wordt houdt hem bezig. Hij heeft sterk het gevoel dat hij bepaalde zaken anders moet gaan aanpakken nu het nog kan. Hij wil creatiever bezig zijn, meer leuke dingen doen met zijn vrouw en genieten van de kleine dingen van het leven. Hij heeft de afgelopen dertig jaar van zijn leven keihard gewerkt en een geweldig mooi bedrijf opgebouwd, maar het drukke bestaan begint zijn tol te eisen. Hij heeft de laatste tijd veel pijn aan zijn schouders en zou eigenlijk 's avonds vaker moeten sporten, in plaats van alcohol drinken. Wat nu als hij het de komende dertig jaar eens totaal anders aan zou pakken? Gezonder eten, een mountainbike kopen, vaker naar het buitenland en er misschien zelfs een huis kopen, mediteren en gewoon veel meer genieten van de tijd met zijn vrouw en hun drie prachtige dochters.

Jack is een zeer gerespecteerd ondernemer in de staalindustrie. Een eerlijk en oprechte handelaar die geld verdienen nooit voorop heeft gesteld, maar vooral de beste service wil leveren voor een eerlijke prijs. Met die reputatie is hij groot geworden en hoe leuk hij zijn werk ook vindt, het vele reizen begint hem op te breken. Ook nu weer staat zijn handbagage naast zijn bureau, want om vijf uur vanmiddag vertrekt zijn vlucht naar Kopenhagen.

Jack pakt zijn mobiel en belt Madelin, de telefoon gaat over, maar ze neemt niet op. Hij wil haar zo graag vertellen hoeveel hij van haar houdt en dat hij zo trots op haar is. Een eigen bedrijf, de zorg over drie kleine kinderen en een man die er bijna nooit is om iets op te vangen. Hij voelt zich schuldig omdat hij alle ruimte krijgt om succesvol te zijn, terwijl Madelin altijd een race tegen de klok voert, zodat ze om drie uur weer op het schoolplein staat. Hij weet hoe graag zij meer tijd zou investeren in haar bedrijf. Hij zou haar dolgelukkig maken met een sabbatical, een jaar waarin zij alle ruimte zou krijgen aan haar bedrijf te bouwen, terwijl hij de zorg voor de kinderen op zich neemt. Hij weet alleen op dit moment bij God niet hoe zijn bedrijf een jaar zonder hem zou kunnen bestaan, dat is onmogelijk.

Het is midden in de nacht als George thuiskomt. Hij is twee keer gevallen met de fiets en kan de sleutel amper in het slot van zijn voordeur krijgen. Onderweg heeft hij tevergeefs een flink broodje bij de Turk gegeten. Hij heeft het weer veel te bont gemaakt en wil maar één ding, liggen. Alle zorgen zijn weer voor morgen. En de man met de hamer slaat steeds harder. De laatste tijd gebruikt hij weer meer cocaïne en dat brengt om uiteenlopende redenen niet veel goeds. Zijn avonden uit kosten hem, naast zijn gezondheid, een vermogen. Geld dat hij veel beter zou kunnen investeren in de renovatie van zijn pand, dat steeds vertraging oploopt. Op dit moment kan het hem allemaal

niets schelen. Hij baant zich een weg tussen de emmers verf en de dozen door naar zijn bed en valt met zijn kleren aan in een coma.

Met een knallende kater wordt hij vier uur later bruut gewekt door een vrachtwagen die precies voor zijn raam staat te lossen. Dit had niet mogen gebeuren. Hij heeft nog minstens vier uur extra slaap nodig om nuchter te worden en de ergste hoofdpijn te laten verdwijnen.

Naast hem staat een glas oude cola waarmee hij twee paracetamol achterover slaat. Hij maakt een potje van zijn leven met zijn grenzeloze gedrag, voelt zich vreselijk schuldig en vecht tegen zijn tranen. Zijn leven is één grote puinhoop en zelfs met zijn hoofd verscholen onder zijn deken voelt hij zich niet veilig. Niet voor zichzelf en niet voor anderen. Hij moet de hele dag over zijn schouders kijken, rijdt rond met drugs en contanten. Als hij zijn kop er niet bijhoudt mag hij straks een tijdje achter de dikke deuren zitten. Ineens verlangt hij intens naar stabiliteit, veiligheid en een vrouw in zijn leven die ervoor kan zorgen dat hij zich rustig houdt. Hij heeft gewoon veel meer focus, warmte en liefde nodig.

Hij kan de slaap niet meer vatten, vooral omdat hij weet dat Jim straks op hem staat te wachten. Onder de douche probeert hij zichzelf te herpakken. ‘Kom op, je bent een echte Winter en die laten zich toch niet zomaar uit het veld slaan? Een Winter is een winnaar. Of niet soms? Jij bent de man van een miljoen, slim en doortastend, een echte strateeg. Ok, je bent misschien niet perfect, maar er gaat ook een

heleboel goed. Vanaf vandaag ga je gezond leven, met yoghurt, muesli en honing, veel water drinken en eet je verse vis van de markt.'

Als George met een bonkend hoofd aankomt op de boksschool staat zijn maat al op hem te wachten. 'Je bent laat man en je stinkt.' 'Vanaf vandaag wordt alles anders en kom ik gewoon weer drie keer in de week trainen.' 'Deal.' De mannen beginnen aan een warming-up en binnen twintig minuten is George helemaal buiten adem en moet hij gaan liggen. Het wordt regelmatig zwart voor zijn ogen en hij gaat kapot van het brandende maagzuur. Jim lacht hem uit. 'Watje! Weet je wat jij nodig hebt? Een jaar in dienst. Die jongetjes van negentien zullen de vloer met je aanvegen, maar na verloop van tijd ben je weer zo fit als een hoentje.'

Jim is de enige echte vriend van George. George houdt niet zo van drukte en al helemaal niet van het onderhouden van nauwe vriendschapsbanden en kletspraat. Er zijn hem twee personen heel dierbaar, in de eerste plaats zijn moeder en in de tweede plaats Jim. George zijn pijlen staan gericht op geld verdienen en hij houdt van de spanning dat zijn werk met zich meebrengt. Verder is hij het liefst alleen. Jim is als een broer voor hem, al van kinds af aan boksen ze samen. Hij spreekt het nooit met zo veel woorden uit, maar Jim is echt heel erg belangrijk voor hem. De laatste tijd heeft hij hun vriendschap en zijn sport verwaarloosd en hij weet dat Jim zich zorgen maakt.

‘Ik moet er gewoon een tijdje tussenuit Jim. Even op vakantie, ik heb gewoon te veel stress gehad, dan ga ik zitten zuipen en kan ik vervolgens niet meer stoppen.’ ‘Volgens mij gaat een vakantie jou niet meer redden maat.’ ‘Het is echt niet zo erg als jij denkt, het komt wel goed. Ik ben vrijgezel pik en kijk zo nu en dan eens wat te diep in het glaasje. Jij zit op vrijdagavond ‘Ik hou van Holland’ te kijken met je vrouw. Dat is ook niet goed voor je gezondheid.’ Beiden mannen weten dat ze er omheen draaien, maar George voelt wel aan dat deze preek een serieuze waarschuwing is. Hij moet zichzelf echt bij elkaar rapen.

Het is bijna elf uur en inmiddels is het donker buiten. Madelin zit achter haar laptop te werken. Ze heeft de ramen aan de voorzijde van het huis opengezet en kijkt langs haar scherm door de openslaande deuren naar de grote oude verlichte bomen achter in de tuin. Het is altijd prachtig aan het einde van de lente als die verse groene bladeren in de spotlights staan. Helemaal geen briesje. Het is extreem benauwd voor de tijd van het jaar en de kinderen hadden moeite om in slaap te komen. Over iets meer dan twee weken hebben ze vakantie. Dit is voor Madelin een drukke periode. Ze wil alle dagelijkse berichten en video’s voor de komende zes weken vakantie automatiseren. Hoewel iedereen om haar heen al praat over zon, zee en strand kan zij zich nog amper een voorstelling maken van zoveel vrije tijd met de

kinderen. Haar agenda voor de komende twee weken zit helemaal volgepland en ze moet haar kwartaaladministratie ook nog versturen naar de boekhouder. Ze vindt het heerlijk dat ze als ondernemer zelf haar tijd kan indelen, maar voor haar gevoel loopt ze te vaak achter de feiten aan. Ze wil er zo veel mogelijk voor de kinderen zijn en dat betekent dat ze daarnaast altijd aan het werk is en weinig tijd heeft om vriendinnen op te zoeken of iets voor zichzelf te doen. Door alle drukte ziet ze eigenlijk best op tegen zes weken alleen maar moederen. Juist nu haar bedrijf in zo'n geweldige flow zit. Het is ieder jaar weer een hele uitdaging om de kinderen te vermaken en zelf ook nog ontspanning te vinden. Het zijn tropenjaren, dat beseft ze maar al te goed. Als de kinderen groter zijn wordt het echt wel weer makkelijker. Als ze nu even wat gas bijgeeft, weet ze dat ze haar werk op tijd afkrijgt. Een beetje afstand brengt ook altijd veel creatieve ideeën met zich mee, moet ze maar denken.

Dat Jack in Kopenhagen zit komt haar goed uit, ze heeft nog een berg mails liggen en loopt er vlug doorheen, tot haar oog valt op een mail met de koptekst: 'Weg met de armoede.' Ze schenkt een glas wijn in en opent de mail.

'Lieve Madelin, allereerst wil ik je van harte bedanken voor al je inspirerende recepten en video's. Het heeft mij echt geholpen om mijn zoontje van vijf gezonder te laten eten. Ik mail je, omdat ik voor een nieuwe uitdaging sta en vooral ook weer een beter leven wil. Weg met

de armoede. Ik ben het zat. Hopelijk vind je het niet vreemd dat ik dit met je deel. Ondanks dat jij mij niet persoonlijk kent, voel ik heel sterk dat ik dit met jou kan delen en hoop ik stiekem dat je me een beetje op weg kan helpen. Ik zal heel even kort vertellen wat er is gebeurd. Een jaar geleden stond mijn hele leven op z'n kop. Ik moest vliegen tijdens de paasdagen, iets dat ik eigenlijk niet wilde, omdat ik toch liever bij mijn familie ben. Tijdens mijn werk als stewardess kwam ik in contact met een passagier en om een lang verhaal kort te maken, we werden verliefd. We hadden zo een bijzondere band en zulke sterke chemie, dat ik het niet kon stoppen. We hebben de paasdagen samen doorgebracht in Chicago en mijn gevoel voor hem was zo sterk dat ik hem ook bij thuiskomst niet meer los kon laten. Ik voelde een diepe spirituele band, een echte zielsconnectie. Ik probeerde zo veel mogelijk vluchten naar Chicago te krijgen, maar hoe meer ik hem opzocht, belde en contact probeerde te krijgen, hoe meer hij zich terugtrok. Hij wilde niet dat ik mijn relatie zou verbreken en hield steeds meer afstand. Ik voelde een steeds grotere intense pijn opkomen. Het gemis was zo sterk en de angst om hem te verliezen zo groot dat ik helemaal de weg kwijt raakte. Mijn huwelijk leed hier natuurlijk vreselijk onder en uiteindelijk heb ik de knoop doorgehakt. We zijn gescheiden. Zelfs daarna was een relatie met mijn tweelingziel, zoals ik hem noem, onmogelijk. Hij stelde zich niet beschikbaar op en kroop steeds meer terug in zijn schulp. Uiteindelijk voelde ik wel dat ik ook niet veel meer kon doen dan hem loslaten.

Het was gewoon niet de juiste tijd voor ons, we hebben allebei nog zaken uit te werken. Ondanks de pijn die ik voel heb ik weer vertrouwen en weet ik dat we ooit samen zullen zijn. Eerst moet ik orde op zaken stellen, want intussen is mijn leven een totale chaos. Ik kon mijn baan als stewardess niet houden, vanwege het vele reizen en de zorg over mijn zoontje waar ik sinds de scheiding bijna helemaal alleen voor sta. De scheiding had meer grote gevolgen. Ik moest mijn huis uit en woon nu in een klein appartement in de Bijvanck. Financieel is het ondanks de relatief lage huur toch heel zwaar. Ik ben nu een jaar verder en vastbesloten om er sterker uit te komen. Alleen voel ik dat ik een steuntje in de rug nodig heb. Ik zie aan alles dat jij echt je passie leeft en bewonder het dat jij zo voor je eigen pad hebt gekozen. Ik wil ook graag voor mijzelf beginnen en online gaan ondernemen. Ik heb mij het laatste jaar verdiept in het onderwerp tweelingzielen, ben gestart met een opleiding online counseling en wil vrouwen helpen die hals over kop verliefd worden op een ander. Als ik voor mezelf werk dan kan ik er zijn voor mijn zoontje en een mooi leven voor ons opbouwen. Zou ik eens met je kunnen afspreken? Misschien wil je mij wat meer vertellen over hoe het jou is gelukt om van je passie je beroep te maken en hier online anderen mee te inspireren. Eigenlijk ben ik opzoek naar een soort mentor. Liefs, Margot.

Madelin heeft al honderden stoppogingen gedaan die erin hebben geresulteerd dat ze nu stiekem rookt en er alleen een opsteekt als Jack in het buitenland zit en de kinderen slapen. Met een sigaret in haar mond loopt ze naar buiten. In haar handen heeft zij een glas ijskoude rosé en ploft neer op een ligbed in de tuin. Ze heeft de buitenverlichting uitgezet en kijkt naar de sterrenhemel. Het is super helder en volle maan. Madelin heeft nog nooit van het fenomeen Tweelingziel gehoord, maar het heeft haar nieuwsgierigheid getriggerd. ‘Stel dat het echt bestaat.’ Ze heeft zelf ook ooit zo een bijzondere ontmoeting gehad en ze denkt terug aan haar tijd in Spanje. In haar smartphone toetst ze de woorden ‘kenmerken Tweelingziel’ in en kiest één van de vele websites die verschijnen en pikt er kernpunten uit. ‘Tweelingzielen ontmoeten elkaar vaak op een speciale dag. En verjaardag of jaarwisseling. Er zijn vele overeenkomsten te vinden in hun achtergrond. Ze hebben vaak dezelfde visie of vergelijkbare manieren om met dingen om te gaan. Je krijgt vaak tekenen dat jouw Tweelingziel in de buurt is, zijn of haar naam komt steeds voorbij of je ziet steeds meestergetallen verschijnen, zoals 11:11 of 22:22. Vaak wordt een relatie onmogelijk gemaakt omdat één van jullie al een partner heeft of steeds wegvlucht voor een verbinding. Na een ontmoeting kun je last krijgen van fysieke klachten, slaapgebrek en rare dromen. Jullie energie loopt in elkaar over waardoor jullie elkaars gedachten en emoties overnemen. Dit kan heftig zijn. Madelin begint enigszins te begrijpen waar

Margot allemaal doorheen is gegaan. Of dit nu werkelijk bestaat of niet. Het is geen pretje als je verliefd wordt op een ander en ze kan zich best voorstellen dat er een groep vrouwen bestaat die gebaat is bij hulp tijdens een emotionele rollercoaster als deze. Ze reageert bijna nooit op verzoeken om af te spreken, maar ze besluit op de noodkreet van Margot in te gaan. Ze heeft een enorm respect voor vrouwen die opstaan na een moeilijke periode en hun ervaringen willen delen om anderen te helpen. Ze voelt dat Margot oprecht is en anderen wil behoeden voor de pijn waar ze zelf doorheen is gegaan. Daarin herkent ze zichzelf. Ze kan best een uurtje brainstormen met een radeloze alleenstaande moeder. Madelin beseft maar al te goed hoeveel geluk ze zelf heeft. Het had ook voor haarzelf allemaal zo anders kunnen zijn.

Op maandagochtend wordt George uitgerust wakker en voelt zich fris en fruitig na een koude douche. Sinds twee weken is hij bezig met het opzetten van een nieuwe lijn, vol energie gaat hij zijn plannen verder uitwerken. Hij belt met Juan om de offerte door te nemen en vervolgens spreken hij en Miquel, zijn contact in Andalusië om beurten in codetaal gesproken berichten in via de App, die hij na afloop direct verwijderd. Hij noteert de cijfers en een datum op papier en er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht. Als deze deal doorgaat pak ik in een keer drie ton. Een halve ton op het staal en